

SADIK

Terminalde otobüsten inmiştim. Servis aracı beni oturduğumuz mahallenin meydanına bırakmıştı.

“Badem, badem, buzlu badem! Taze bademlerim var!” Çok heyecanlıydım. Özellikle bu ses, heyecanımı depreştirmiş ve adımlarımı hızlandırmıştı çünkü bu sesi ne zaman, nerede duysam tanırdım. Mahallenin bademcisiydi sesin sahibi. Eve yaklaşmaktaydım. “Annem ve kardeşim çok sevinecekler.” diye düşündüm. Mahallemizin çok samimi ve tatlı bir yanı vardı. Çocuklar top, saklambaç oynar; komşular bir araya toplanıp sohbet eder; yaşlılar kahvede televizyon izlerdi. Bunların hepsi, bir bütündü benim için, vazgeçilemez bir bütün.

Evimizin gece mavisi renginde, ağaçtan yapılmış kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Zili çaldım, beklemeye başladım. Tam o sırada çocukların topu ayağımın dibine geldi. Arkama dönüp çocuklara doğru baktığımda ise kangal cinsi bir köpek bana doğru koşmaktaydı. Paniklemedim ama içimdeki eski anılardan biri, derin bir denizin derinliklerinden yüzeye çıkarmış gibi çıktı. O sırada, annem kapıyı açtı.

- Aaa, İlker bak! Koş, gel! Kim geldi? Hoş geldin evladım. Nasılsın, yorgun görünüyorsun?
- İyiyim anneciğim. Sizleri sormalı, sıkılmıyorsunuz değil mi buralarda? Sizi istediğiniz an İstanbul’a götürebilirim!
- Burada komşularımızla olunca, bahçeyle uğraşınca sıkılmak ne kelime, oğlum?!

Sesimizi duyan İlker salona gelmişti, bilgisayarda oynamaktan gözlerinin çöktüğünü fark ettim ancak o an bu durumu görmezlikten geldim.

- Ne haber abi? Özür dilerim, geç kaldım biraz, oyun durmuyor, anlarsın ya.

Konuyu o açmıştı, ben de sürdürdüm.

- Oo, İlker Bey, gözünüz belerene kadar oyun oynamasını biliyorsunuz ama ders çalışmaya gelince... , dedim alaycı bir edayla.
- Öff ,abi! Sen de...
- Şşşt, bana bak, kızdırmıyorsun değil mi annemi? Yoksa fena yaparım, haa!

Annem ve İlker’i - İlker ne kadar bilgisayar oyunu oynarsa oynasın - canımdan çok severdim. Babamı, ben iki buçuk yaşındayken kaybetmiştik, onun yüzünü hayal meyal hatırlarım. Kalbimin derinliklerine gömdüğüm bir tane daha kaybım vardı. O da, köpeğim Sadık... Adı üstünde çok sadık ve akıllı bir köpekti. Komşu çocuklarında bir tane köpek yavrusu görmüştüm ve çok özenmiştim. Kendi kendime, o zamanlar ne yapıp edip bir köpek edineceğim diye düşünmüştüm. Para biriktirmek zordu, küçük yaşta çalışıyor, kazandığının hepsini kumbaraya atıyordum. Hatta bizim bademcinin yanında çalışmışlığım bile vardır! Aradan yıllar geçti tabii.

Akşam, anneciğim bize çarşıdan aldıklarıyla öyle bir sofraya hazırlamıştı ki! Kardeşimle ben, parmaklarımızı yedik. Annem, acelem olduğunu anlamakta gecikmedi.

- Hayrola, nereye böyle?

Amacımı biliyordu aslında ama yine de söyleyeyim, dedim.

- Kahveye, anne.

Havada nem ve toprak kokusu vardı. Yağmur sonrası gibi. İçimden “Bu yolda yürümeyi özlemişim.” diye geçirdim fakat yol çok değişmişti. Pırıl pırıl dükkanlar, ıslıl ıslıl vitrinler, kıpır kıpır kafeler... Halbuki eskiden böyle miydi? İnsanlar, akşam en geç saat onda yatağına yatmış, mışıl mışıl uykuya dalmış olurlardı, güneşle kalkıp güneşle akşamı tamamladıkları için. Sadık’la da çok güzel anılarım vardı burada. Bir gün, komşumuz Emine Abla’nın bahçesine gizlice girip söğüt ağacının bir dalını koparmıştım. Sadık, o zamanlar iki yaşındaydı, sopayı fırlattığımızda yakalamayı sökmüştü. Ben de Sadık’la tam bu yolda “at-yakala” oyunu oynamıştım. Bütün çocuklar etrafımızda toplanmış, bizi izlemişlerdi.

Kahveye girdiğimde içimi ortamın sıcaklığı sardı. “Hoş geldin Yakup, gel otur bir kahve içelim.” dermişçesine adeta içeri buyur etti beni, bu samimi sıcaklık. Gözlerim birini aradı. Ve... Aha! İşte oradaydı! En iyi çocukluk arkadaşım Salih. O da beni görmüştü. Hemen iki Türk kahvesi söyledik ve masaya kurulduk. Söze ilk o başladı:

- Vay be Yakup! Oğlum görüşmeyeli yüzüne ciddi bir hava gelmiş; olgunlaşmış, adam gibi adam olmuşsun sanki.
- Vallahi de öyle Salih. İstanbul’a gel, gör, sen de anlarsın. Adamı yoğuruyor, öğütüyor, pişiriyor resmen. Sadece burada soluklanabiliyorum.
- Öyle deme yahu, benim bildiğim, İstanbul, insanın canına can katar.
- Tabii senin için demesi kolay. Haksız da değilsin lakin. İstanbul’un o Boğaz’ı yok mu? Her baktığımda ruhum tazeleniyor.

Salih’le, Sadık’la yine “at-yakala” oynadığımız gün tanışmıştık. Sopayı öyle bir atmıştım ki Sadık bile bulamamıştı. İşte, o an, Salih’in bana sopayı verdiği an, birbirimizle iyi bir arkadaş olacağımızı anladık. Sadık da anlamıştı sanki bunu, hemen atlayıvermişti üzerimize. Patileriyle Salih’in de üstünü kirletmişti. Sadık’ın o günkü o sevinçli hali hala aklımdan çıkmıyor.

Kahveden birlikte dışarı çıktık. Eski parkın oraya geldik. Park eskisi gibi yerinde duruyor ama yapılan yeni park yüzünden kullanılmıyordu. Salih ve ben, parka geldiğimizde derin düşünceler içerisindeydik. Eskiden parka birlikte çok giderdik. Sadık’ı da yanıma alır, evden bir koşu buraya gelirdim. Sonra Salih de katılırdı aramıza. Parkın etrafında Sadık, Salih ve ben yarışırđık. Hiçbirimiz Sadık’ı geçemezdi, bazen ondan daha hızlı bir köpeğin olamayacağını düşünmüştümdür.

Salih:

- Hatırlıyorum da, buralarda çok güzel anılarımız olmuştu. Ah, o günler, ne güzel günlerdi!

Gerçekten çok güzel günlerdi. Sabah akşam oyun, oyun, oyun... Durduramıyorduk birbirimizi! Yine o günlerden birinde, birden, mucizevi bir şekilde, kar yağdı! Doğa beyaz örtüsünü giyinmişti. Sadık, çılgına döndü çünkü hayatında daha önce hiç kar görmemişti. Karı ağzıyla yakalamaya çalışıyor, ondan kaçıyor, onu kovalıyordu. Salih’le ben, onun bu haline kahkahalarla gülüyorduk. O sırada aniden, aklıma bir fikir gelmişti. Tabii ya, neden olmasındı! Kızak yapacaktık! Evden bir tane plastik leğen, bir tane de tahta parçası çıkarabilmişim. Salih de birkaç çivi ve vida getirmişti yanında. Kızak yapmayı bitirdiğimizde, hemencecik kızaklarımıza atladık ve parka doğru ışık hızında kaydık. Sadık, arkamızdan bakakaldı. Sonra bizim kendisini bir oyunla geçtiğimize şaşkınlıkla tanık olunca birden kendisine gelip bize doğru koşmaya başladı çünkü kendisini kimsenin geçmesine

tahammülü yoktu! Parka kayarak ulaştığımızda Sadık, şaşkın ve sinirli de olsa biraz sonra üçümüz, karlarda yuvarlanıp oynadık. O günleri unutamıyorum.

Kahveden çıktığım gün, Salih'ten ayrılıp eve doğru yürümeye başladım. Eve ulaştığımda, annemle İlker, içeride bir film seyrediyorlardı. Onların yanaklarından öpüp yatağıma girdim. Yine, gitmeden önce son kez, derin düşüncelere daldım.

Bir gün Sadık'ın enfeksiyon kapıtığını duydum. O gün, çok endişelenmişim. Hemen kulübesine koşup, onu kucaklayıp eve getirdiğimi hatırlıyorum. Sadık'ın durumu gün geçtikçe kötüleşiyordu. Bir gün annemin endişeli sesiyle "Çok sokulma, aman ha, kuzum!" sözlerine kulak asmadan, onun bakımını, annemin üstünden alıp ben üstlendim. Son on gün boyunca onu yedirdim, içirdim, veterinerin önerilerini uyguladım fakat durumunda bir düzelme olmuyordu. O, hasta haline rağmen bana gülüyor, sarılıyor, başını, karnını okşatıyordu. Umudumu yitirdiğim sırada bana bu kadar sıcak davranması, beni çok duygulandırmıştı, hüngür hüngür ağlamışım. Onuncu günün sonunda da öldü. Öldüğü an hayatımızı anlamlandıran bakışlarındaki ışık, sönmemişti; bana hala sıcak sıcak bakıyor, birazdan ayağa kalkıp bir şeyler isteyecek gibi duruyordu... Salih, ben ve İlker - İlker, o zamanlar henüz iki yaşında olmasına rağmen - çok ağladık o gün.

Sadık'ın içimi yakan hasreti günden güne soldu, diyebilirim ancak hiçbir zaman sönmedi. Ruhumun derinliklerinde hala onun acısını yaşamaktayım.

Annemi ve kardeşimi, ve özellikle köpeği Sadık'ı ziyarete geldiğim günden üç sene sonra, Sadık Vakfı'nı kurduk. Vakıf, halen kimsesiz köpekleri sahiplendiriyor, insanları köpeklerini sokaklara atmaması için bilinçlendiriyor ve insanlara köpek ve evcil hayvan sevgisi aşılamaya çalışıyor.

Gelecekte hiçbir köpeğin sahipsiz kalmaması dileğiyle...

Ege ONAT

ÖZEL MARMARA ORTAOKULU

8-B

OkulAdresi: Marmara Eğitim Köyü

Maltepe/İSTANBUL

Okul Telefonu: 0216 626 10 00/1122

**Öğrencinin Ev Adresi: ÇOLAKOĞLU SOK. VEYSEL KARANI MAH. RİNGS
İSTANBUL B13 SANCAKTEPE/ İSTANBUL**

Velinin Adı-Soyadı: Nigar ONAT

Velinin Telefonu: 0532 523 06 33

Veli e-mail Adresi: n_kardes@yahoo.com

Öğretmenin Adı-Soyadı: Ayşegül CANKU

Öğretmenin telefonu: 0216 626 10 00

Öğretmenin e-mail Adresi: aysegulcanku@mek.k12.tr

